

[Jes Lunde]

vores forslag skulle blive vedtaget her i eftermiddag, men vi kan se, at ved at få vores forslag vedtaget får vi en forbedring af betalingsbalancen og en nedbringelse af arbejdsløsheden. Det er to vigtige resultater, som vi kunne opnå med de ændringsforslag, som vi stiller i dag, hvis Venstre ellers ville åbne øjnene lidt for det.

Så skal jeg lige sige til sidst, at jeg er stærkt uenig i hr. Henning Andersens karakteristisk af Fælles Kurs' forslag. Der er intet revolutionært i hæmningsløse overbud, og der er intet revolutionært i den politiske linie, Fælles Kurs praktiserer herinde.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg lukkede øjnene, da hr. Jes Lunde talte i slutfasen, og det gjorde jeg også, efter at jeg havde læst hans bog, og jeg tænkte, at det må være en af finansens bedste lakajer. Så åbnede jeg øjnene og så, at det var en SF'er, men sådan kan det altså gå her i livet. For ingen andre end netop borgerskabet har snakket om, at der er tale om overbudspolitik hver gang man ønsker at forbedre almindelige menneskers vilkår. De siger, at det har man ikke råd til. Nu er SF kommet i nøjagtig samme situation, og det har jeg konstateret, at sådan er udviklingen gået. Studenterhuerne marcherer ind for at sikre sig posterne rundt omkring i den offentlige administration, og det er vi ikke ukendte med i arbejderkredse. Men jeg vil da gerne spørge både hr. Henning Andersen fra Det Konservative Folkeparti og hr. Jes Lunde fra SF: Hvad urealistisk er der i at stille et forslag om, at man forøger udgifterne til sundhedssektoren med 3,5 mia. kr.? Det betyder, at ventelisterne forsvinder fra vore hospitaler. Det betyder, at vi kan give vore ældre gratis hjemmehjælp. Er det urealistisk? Er det overbudspolitik? Er det det, man mener i SF, og er det det, man mener i Det Konservative Folkeparti?

Hvad er der for eksempel af overbudspolitik, når vi ønsker, at vore ældre skal have en højere folkepension? Er det overbudspolitik? Ja, efter borgerlig observans er det overbudspolitik, men er man arbejder og udrundet af den klasse, skal man altid slås for, at de, man hører til, altid vil kunne få en anstændig tilværelse. Det er det, vi ønsker at gøre i modsætning til SF, der i den grad logrer med halen for Socialdemokratiet, der er sammenspist med borgerskabet. Der er ikke noget at hente på den kanal.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg bliver nødt til at kommentere hr. Henning Andersens fortsatte bemærkninger om, at Fremskridtspartiet, selv om vi har været i Folketinget i mange år, fortsat ikke formår at føre politiske realiteter ud i livet. Når Fremskridtspartiet ved nogle finanslovforhandlinger tilkendegiver, at vi ikke har nogen ultimative krav, at vi reducerer vores idékatalog fra 40 mia. kr. til 7 mia. kr., var det netop tegn på, at der var bevægelse i Fremskridtspartiet. Hvis regeringen havde ønsket et finanslovsforlig med Fremskridtspartiet som deltager, kunne man have gået ind i realitetsforhandlinger. Så kunne vi have landet på 5 mia. kr., vi kunne have landet på 2 mia. kr. Det ville forhandlingerne have vist, hvor mange milliarder i besparelser man var landet på. Eller det kunne være, at man var landet på en neutral finanslov. Det ved vi ikke, for forhandlingerne blev ikke gennemført. Det må være tegn på, at der er andre, der har stillet ultimative krav, siden de forhandlinger ikke har kunnet gennemføres. Det er ikke Fremskridtspartiets skyld. Det er regeringens eller måske De Radikales skyld; det ved vi ikke, for vi har ikke deltaget i det sammenrend, der ellers har været om finansloven.

Jes Lunde (SF):

I løbet af de næste to dage skal Folketinget færdiggøre et forslag til finanslov, der for sjette år i træk skal sikre overlevelsen af en borgerlig regering. Da SF er noget nær den borgerlige regerings modpol, røber jeg ingen hemmeligheder ved straks at oplyse, at vi stemmer imod den ved den afsluttende stemmeafgivning. Vi ønsker regeringen bragt til fald så hurtigt som muligt, og kan det ske på finansloven, er det godt, og kan det ikke det, kigger vi os om efter den først givne lejlighed til at vælte den.

Den meget markante forskel, der er mellem regeringens og SF's syn på, hvad der skal til i den nuværende politiske og økonomiske situation, fremtræder meget klart i forbindelse med finansloven. I den forstand er den en slags opsamling af regeringens politik på alle de områder, hvor der er penge involveret, og det er der jo jævnt hen i det meste af al lovgivning. Det er i regeringens forslag til finanslov, vi endnu en gang får fastslået, at den offentlige sektor skal spares ind til benet også i 1988 med store bud-